

[Johs. Christiansen.]

spørgsmålet blev overvejelserne heraf, hvis jeg erindrer rigtigt, overgivet til et ekspertudvalg, hvorimod mulighederne for en særlig invalidelovgivning ikke mig bekendt er blevet taget op til nærmere undersøgelse.

Nu ligger begge disse problemkomplekser af let forståelige grunde jo imidlertid invaliderne overordentlig stærkt på sinde. De har, hvad de erhvervsmæssige muligheder angår, næppe noget højere ønske end at se denne sag løst på tilfredsstillende måde. Der blev for et par år siden afholdt en udstilling i kunstindustrimuseet, der viste, hvor fint og dygtigt disse ulykkeramte mennesker er i stand til at arbejde. Er der noget område, hvor en hjælpende hånd fra statens side kan gøre underværker, er det efter min bedste overbevisning dette. Den sum af menneskelig lykkefølelse, der for en invalid ligger i at kunne tage sit job som håndværker, som kunstner, som tekniker, som kontormand o. s. v., er det vanskeligt for andre end de pågældende selv fuldtud at måle. Men så meget desto stærkere tilskyndet til at søge opkolings-spørgsmålet løst til bunds må lovgivningsmagten da også føle sig.

Den anden side af sagen: at skille alt, hvad der specielt vedrører invaliderne, ud af den hidtidige sammenhæng og samle det i en særlig lovgivning, er imidlertid en lige så vigtig opgave. En eventuel henvisning til, at disse forhold netop er til overvejelse i kommissionen angående folkepensionering, vil ikke tilfredsstille mig, næppe heller invaliderne selv; deres problem er nu engang af en helt anden art end de gamles.

For disse drejer det sig om at få skabt betryggende kår for den periode af deres liv, der er tilbage, når alderen og arbejdsstrætheden melder sig. For invalidernes vedkommende er dette sidste naturligvis også af stor vigtighed, men for dem gælder tillige noget ganske andet. I alle de mangfoldige tilfælde, hvor ulykken rammer i de unge år, i den modne alder eller endog så tidligt som i barneårene, drejer sagen sig simpelthen om at få begyndt eller forberedt en tilværelse helt ulig den, der er deres øvrige medborgere beskåret. Næppe nogen i denne sal er uenig med mig i, hvad jeg her har fremført. Der skulle derfor være gode muligheder for at nå frem til en for-

svarlig løsning af denne sag; det drejer sig blot om at komme i gang, jo før des bedre, og jeg tillader mig derfor at rette en indtrængende henstilling til regeringen om snarest at foretage de fornødne skridt til, at sagen tages op i overensstemmelse med det grundsyn, som jeg har søgt at give gennem disse bemærkninger.

Jeg har til slut et par ord, jeg gerne vil henvende til den højtærede justitsminister. Det lader sig næppe bestride, at vore provinsteatre er ude i vanskeligheder, som grænser til en økonomisk krise. De tre landsdels-scener i Aarhus, Odense og Aalborg mærker det hårdt. Der ydes på disse scener et dygtigt arbejde for at sprede kendskab til og glæde over den dramatiske digtning i den del af befolkningen, som sjældent eller måske aldrig har lejlighed til at opleve en teateraften i København. En lignende indsats forsøges af de rejsende teaterselskaber. Disse havde tidligere gode muligheder for at kunne bære sig selv og derudover give et rimeligt vederlag til den leder, der stod med ansvaret og risikoen. Risikoen vokser imidlertid nu faktisk proportionalt med de bestræbelser, som selskaberne udfolder for at yde lodig skuespilkunst; den kendsgerning, at ikke mindre end tre rejsende teaterdirektører har måttet lægge op i den senere tid, fortæller tydeligere end mange ord, hvordan forholdene er.

I november 1951 rettede justitsministeriets teaterudvalg en indtrængende opfordring om at yde provinsens teaterliv hurtig og effektiv hjælp. Må jeg have lov at spørge ministeren: Er en sådan støtte blevet ydet, eller er stillingen den — som skuespiller Bjarne Forchhammer nylig oplyste i „Politiken“ — at man endnu intet mærkbart har foretaget sig i så henseende? I det tilfælde vil det være rimeligt at oplyse om grunden dertil.

Den højtærede justitsminister kunne samtidig oplyse, om det virkelig er rigtigt, hvad kendte teatermænd har anført, at af det samlede statstilskud til teaterdrift går ca. 90 pct. til københavnske scener, medens provinsen må nøjes med de resterende 10 pct.

Nu kan man naturligvis spørge, som nogen jo gør, om det i det hele taget er en statsopgave at støtte skuespilkunsten. Så vidt vil jeg ikke gå. Teatret er, når det arbejder på en virkelig kunstnerisk basis,